

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησίαι δρ. 8,—
Ἐξάμηνος 4,50
Τρίμηνος 2,50

Ἔτησίαι φρ. 10,—
Ἐξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

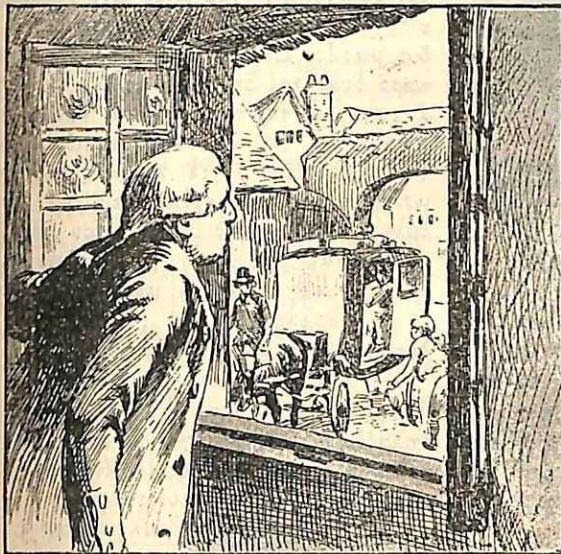
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐυριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20^{ος}:

Ἐν Ἀθήναις, 23 Μαρτίου 1913

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 17

«Ὁ Πίγκ ἀπὸ τὸ παράθυρον ἔβλεπε...» (Σελ. 127, στ. α')

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια)

Ὁ Μπόμπης ὅμως, πολὺ ὀλιγώτερον εὐχαριστημένος, περιεφέρετο εἰς τὸ δωμάτιόν του ὡς λεοντιδεὺς εἰς κλωθόν, διερωτώμενος μήπως ὁ διδάσκαλος τοῦ ἐπρελλάθη. Διατί νὰ κάθηνται ἄργοι εἰς ἐκεῖνο τὸ ξενοδοχεῖον, ἐνῷ ἔπρεπε τῶρα νὰ κυνηγοῦν τὸν Λωρὰν καὶ τὸν Πέρτενερ εἰς τὸν δρόμον;..

Μίαν στιγμὴν εἶδε τὸν Τσάρλεϋ ἐξετάζοντα μετὰ προσοχῆς καὶ θυγχεῖς μὲ χρώματα, καὶ κατὰ μπουκαλάνια τὰ ὅποια τοῦ εἶχε φερῇ πρὸ ὀλίγου ἑνας ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου. Ἐμύριζε τὰ μπουκαλάνια καὶ ἐδοκίμαζε τὰ διάφορα χρώματα εἰς μίαν ἄκραν τοῦ θοροφύλλου. Εὐχαριστημένος ἀπὸ τὰς δοκιμάς του, διεταξέετο νὰ μεταφέρουν ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα εἰς τὸν σταῦλον καὶ ἐκρυψεν εἰς τὴν τσέπην του ἐπιμελῶς ἓνα μπουκαλάκι.

«Ζωγραφικὴ τώρα!» ἐσυλλογιζέτο ὁ Μπόμπης.

Ὁρισμένως, ὁ δυστυχὴς Τσάρλεϋ ἦτο πρελλὸς γιὰ δέσιμο!...

Ἀλλ' ἡ ἄφρις ἐνὸς νέου ταξειδιώτου, τὸν ὁποῖον ὁ ψευδοξενοδόχος εἶχεν ἐξέλθῃ νὰ προῦπαντήσῃ εἰς τὸν δρόμον, τὸν ἔκαμε νὰ μεταβάλῃ γνώμην περὶ τοῦ διδάσκαλου του.

Ὁ ταξειδιώτης ὁ ὁποῖος εἰσῆρχετο εἰς τὴν αὐλὴν πεζός, σύρων ἀπὸ τὸν χαλινὸν ἓνα ἄλογον, δὲν ἦτο ἄλλος ἀπὸ τὸν Λωρὰν, τὸ δεῖλον ἦτο ὁ Πέρτενερ!

Ὁ μικρὸς Τζόκεϋ ἠρθάθη χαρὰν ἀπερίγραπτον. Δὲν ἐνοούσεν ἀκομῇ ὅλον τὸ σατανικὸν σχέδιον τοῦ διδασκάλου του· ἐπανεύρισκεν ὅμως τὴν πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην, βλέπων, ὅτι αἱ προρρήσεις του ἔβγαιναν ἀληθιναί.

Νὰ ποῦ ἐφθασαν τὸν Λωρὰν! Νὰ ποῦ ὁ Πέρτενερ εὕρισκετο τώρα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ξενοδοχείου ἐκείνου, τὸ ὁποῖον προσωρινῶς διηθύνεν ὁ Τσάρλεϋ. Τί ἄλλο ἦθ' ἔλεν;

Ὁ μικρὸς Τζόκεϋ δὲν ἀμφεβαλλε τῶρα, ὅτι ὁ ἵππογυμναστὴς θὰ ἔπαρνε πίσω τὸ κλοπιμαῖον ἄλλο, Ἀλλὰ τί ἐπερίμενε διὰ νὰ τὸ κάμῃ;

Ἀντὶ νὰ ὀρμήσῃ κατὰ τοῦ κλέπτου, — ὅπως θὰ ἔκαμνεν αὐτὸς ἂν ἦτο εἰς τὴν θέσιν τοῦ διδασκάλου του, —

ὁ Τσάρλεϋ, ὑποκλινῆς καὶ γελαστός, ἐξετέλει τὰς διαταγὰς του!

Ἄ, νά! τώρα παίρνει τὸν Πέρτενερ ἀπὸ τὸν χαλινόν, διὰ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν σταῦλον. Ὁ Λωρὰν τοῦ συνιστᾷ τὸ ἄλογόν του. Καὶ μετ' ὀλίγον τοὺς χάνει καὶ τοὺς δύο ἀπὸ τὴν αὐλὴν.

Προφανῶς ὁ κλέπτης δὲν εἶχεν ἀναγνώρισῃ τὸν ἵππογυμναστήν. Τοῦ ἐφέρετο ὡς νὰ ἦτο πράγματι ὁ ξενοδόχος.

Ἐνύκτωσεν.

Οἱ δύο φυλακισμένοι, ὁ Πίγκ καὶ ὁ Μπόμπης, δὲν εἴμπορουν πλέον νὰ βλέπουν ἀπὸ τὰ παράθυρά των τα συμβαίνοντα εἰς τὴν αὐλὴν.

Εἰς τὰς ὁκτώ, ἑνας ὑπηρέτης τοὺς ἔφερε νὰ φάγουν, ἄλλα οὔτε ὁ ἑνας οὔτε ὁ ἄλλος ἐτίμησε πολὺ τὸ πικύσιον δεῖπνον τοῦ. Καὶ οἱ δύο, διὰ λόγους διαφορετικούς, ἦσαν ἀνήσυχτοι.

Καὶ ὁ μὲν Πίγκ διότι ἐφοβεῖτο μήπως εἰ ὑπηρετᾷ του, ἐπωφελοῦμενοι τῆς ἀπουσίας του, ἐληγάσαν τὸ κατὰστάμα του—καὶ τότε βέβαια, τὰ χεῖμα-α τοῦ θὰ ἐκέρδιζεν ἀπὸ τὰς ἱπποδρομίας δὲν θὰ ἦσαν ἀρκετὰ νὰ τὸν ἀποζημιώσουν· ὁ δὲ Μπόμπης διότι ἐσυλλογιζέτο, ὅτι πολλὰ καὶ σπουδαῖα θὰ συνέβαιναν, ἐκείνην τὴν νύκτα, εἰς τὸ «Κόκκινον Λαγωνικόν.» χωρὶς νὰ εἴμπορῃ νὰ λάβῃ μέρος καὶ αὐτός, νὸ

«Εἰσῆρχετο πεζός, σύρων ἀπὸ τὸν χαλινόν ἓνα ἄλογον...» (Σελ. 133, στ. β')

βρήθη εν ανάγκη τὸν διδάσκαλόν του. Μετ' ὀλίγον ὁ ξενοδόχος ἔπεσεν εἰς τὸ κρεβάτι του καὶ ἀπεκοιμήθη. Ὁ Μπόμπης ὅμως οὔτε κἀν τὸ ἐσυλλογιόθη.

Εἰς τὴν σιωπὴν τῆς νυκτός, ἡ φαντασία του, ἐξημεμένη ἀπὸ τὸν πυρετὸν καὶ τὴν κούρασιν, τῷ παρουσίαζε τὸς πλέον τρελλὰς καὶ ἀλλοκότους εἰκόνας.

Πότε ἐβλεπε τὴν γηραιὸν τοῦ διδάσκαλον νὰ φρονεῖ τὸν κακὸν Λωρὰν εἰς τὸν ὕπνον του. Πότε οἱ ἥχοι τῶν γελῶν καὶ τῶν συγχρυσμένων ποτηρίων, ποῦ ἔβλυναν ὡς τὸ δωμάτιόν του ἀπὸ τὴν κοινὴν αἴθυσαν τοῦ πανδοχείου, ἀνεκάλουν εἰς τὸν νοῦν του τὴν τρομερὰν σκηνὴν τῆς Γκολδ Στάρ Τάβερν καὶ τότε ἐφαντάζετο ὅτι ὁ Τσάρλεϋ πίνει πάλιν καὶ μεθᾶ, χωρὶς νὰ συλλογίζεται οὔτε Πέρτενερ οὔτε τζόκεϋ... Ἐλογάριαζε τὰς ὥρας ποῦ ἐπενοῦσαν βραδυτάτα, καὶ ὅσον ἐπροχώρουσεν ἡ νύκτα, αἱ ἐλπίδες τοῦ ἔφευγαν καὶ τὸν ἐκυρίευν ἀπελπίστα.

Ἦτο ἡ 28 Ἀπριλίου. Καὶ ἐλογάριαζεν, ὅτι δὲν εἶχε πλέον παρὰ ἑξ ἡμέρας διὰ νὰ φθάσῃ ἐγκαίρως εἰς τὸ Παρίσι!

Ἐξ ἡμέρας! Αἱ ὥραι, τὰ λεπτά, ἀκομὴ καὶ τὰ δευτερόλεπτά του ἦσαν μετρημένα, καὶ ὅμως ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ μένῃ ἐκεῖ ἀδρανῆς, ἀχρηστος, εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου τὸν εἶχαν κλειδῶσιν ὡς ὀχληρὸν ἢ ἐπικίνδυνον!

Τὸ βάψιμον.

Αὐτὰ ἐσυλλογίζετο, ὅταν ἔξαφνα εἶδε μίαν σκιά, κρατεῦσαν φανάρι, διασχίζουσαν τὴν αὐλὴν καὶ διευθυνομένην πρὸς τὸ μέρος τῶν σταύλων.

Μετ' ὀλίγας στιγμᾶς, ἐστρέφεται τὸ κλειδί τῆς θύρας τοῦ δωματίου του καὶ ὁ Τσάρλεϋ εἰσέρχεται μυστηριωδῶς.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Μπόμπης ἐναγωνίως.

— Ὡλ ράϊτ, ντῆαρ μπού! ἀπεκρίθη ὁ ἵππογυμναστής. Ἦλθα νὰ σὲ πᾶρω. Ἐλα μαζί μου.

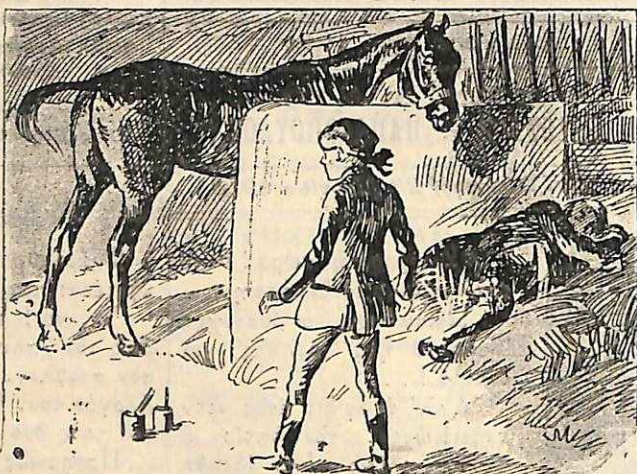
Ὁ μικρὸς δὲν ἐπερίμενε νὰ τοῦ ἐπαγαλάσουν αὐτὴν τὴν διαταγὴν. Κατέβη ἀμέσως, ἀκολουθῶν νὰ τὰ πῶδα τὸν διδάσκαλόν του, ὁ ὁποῖος τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸν σταῦλον.

Ἐκεῖ, περιέρχον θέαμα παρουσιάσθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Εἰς τὸ παχνὶ τοῦ Πέρτενερ, γύρω γύρω, ἦσαν καρφωμένα καμνιά δεκαετία κερὰ καὶ δᾶδες, ποῦ ἐφώτιζαν τὸν σταῦλον ὀλόκληρον ὡς ἐν ἑορτῇ.

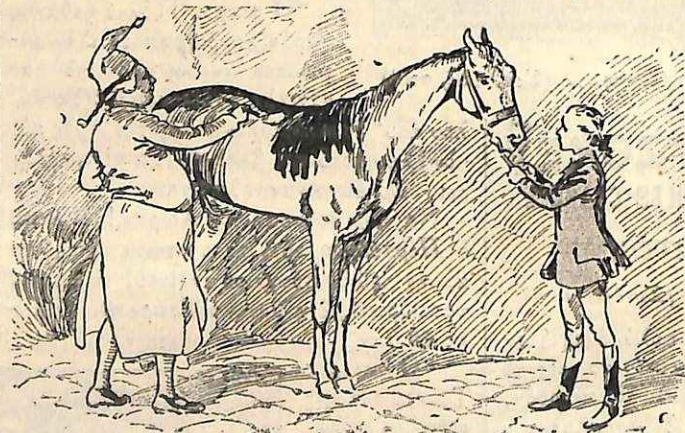
Εἰς ἓν κενὸν διάστημα, δίπλα εἰς τὸ ἄλογον, ἐξηπλωμένος ἐπὶ στρώματος ἄχρους, ὁ Λωρὰν ἐφαίνετο κοιμώμενος βαθυτάτα.

Εἰς τὸ πάτωμα εὐρίσκοντο ἀραδιασμένα ἐπιμελῶς τὰ δοχεῖα ἐκεῖνα τῶν χρωμάτων, τὰ ὁποῖα τὸς εἶχαν κινήσῃ τὴν περιέργειαν τοῦ μικροῦ τζόκεϋ, ὁ-

«Εφώτιζαν τὸν σταῦλον ὀλόκληρον ὡς ἐν ἑορτῇ...» (Σελ. 134, στ. α')

τὰν τὰ εἶδεν ἀπὸ τὸ παράθυρον. Καὶ ἐκεῖ κοντὰ τῶν ἑνὰ ψαλλίδι, ἑνὰ κτένι, καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα, τῶν ὁποίων εἰς μάτην προσεπάθει νὰ ἐννοήσῃ τὴν χρησιμότητά τοι Μπόμπης. Ὅταν εἶδε τὴν ἐκπληξὴν τοῦ μαθητοῦ του, ὁ Τσάρλεϋ ἐξεπρόσβηκε ἡ χήρην γέλωτα.

«Ἦρχισε νὰ βάψῃ τὸ ἄλογον...» (Σελ. 134, στ. γ')

— Προσεγγίστε! τῷ εἶπε σιγὰ ὁ Μπόμπης, δείχνων τὸν Λωρὰν ὅτι τὸν ἐκπνέει!

— Ἐννοια σου καὶ δὲν ὑπάρχει φόβος, ἀπεκρίθη ὁ Τσάρλεϋ γελῶν δυνατώτερα. Ὁ κανάγιας δὲν θὰ ζυπνήσῃ, παρὰ ὅσα θελήσῃ ἐγώ.

— Μπᾶ! ἔκαμεν ὁ Μπόμπης, σαστισμένος καὶ φοβισμένος, νομίσας ὅτι τὴν ἑνότητά τοι ἐσοκινώσεται;

— Ὅχι δά! ἀπεκρίθη ὁ ἵππογυμναστής. Πηγαίνω ἐγὼ φυλακὴ γι' αὐτὸ τὸν παληάνθρωπο;

— Μὰ ἐπιτέλους, ἰκέτευσεν ὁ μικρὸς, ἐξηγησέ μου, τί σημαίνουν ἅλα αὐτὰ;

Τότε ὁ Τσάρλεϋ ἤξιωσε νὰ διηγηθῇ εἰς τὸν μαθητὴν τοῦ τί καὶ τί ἔκαμεν, ὅπου τὸν ἐκλείδωσεν εἰς τὸ δωμάτιον.

— Πρῶτα-πρῶτα, ἤρχισεν, ἐπερίμενε αὐτὸ τὸ κτήνος στὴν πύρτα, γιατί ἤξευρα ὅτι, ἀφοῦ ἤρχετο ἀπὸ τὸν δρόμον ὅπου τὸν ἀπαντήσαμε, θὰ περνοῦσεν ἀπὸ τὸ «Κόκκινο Λαγωνικό». Μόλις τὸν εἶδα, τοῦ χαρογέλασα τόσο γλυκά καὶ τὸν ἐχαίρετσα τόσο εὐγενικά, ὥστε τὸν ἔκαμα νὰ μὴ σιὸ ξενοδοχεῖο αὐτό, μετὰ τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ καλοπεράσῃ. Καὶ ἅμα τὸν εἶδα νὰ μπαίη στὴν αὐλὴν μετὰ τὸν Πέρτενερ, εἶπα μέσα μου: «Καλὰ σ' ἔχω! καὶ τώρα, φίλῳ μου, αἱ δυὸ μαζὶ!... Δὲν θὰ βγῇς ἀπὸ τὸ δωμάτιόν μου, παρὰ ὅταν καὶ ὅπως θελήσῃ». Ἐπειτα ἄρχισα νὰ τὸν περιποιῶμαι ὡς καλὸς ξενοδόχος, τοῦ ἔδωκα νὰ περιδρομᾷ τὰ καλλίτερα φαγὰ καὶ καταδέχθηκα μάλιστα νὰ τσουκρίσω μαζί του, ἀφοῦ ὅμως ἔρριψα σὶ τοῦ ποτηρίου μου μερικὰ στάλες ἀπ' αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι τοῦ βλέπεις καὶ ποῦ ἔχει μέσα ναρκωτικόν.

— Φαρμάκι δηλαδή; διεκωσεν ὁ Μπόμπης, πάλιν τρομαγμένος.

— Ὅχι, ἡσύχασε, ἐξηκολούθησεν ὁ Τσάρλεϋ μόνον ὑπνωτιστὴν ἔνθα γιὰ τὴν ἐννοήσῃ τὴν ἀντικατάστασιν καὶ θὰ φύγῃ διὰ τὴν Γαλλίαν μετὰ τὴν ἰδέαν ὅτι ἔχει τὸν Πέρτενερ. Ἄν ὁ καιρὸς διατηρηθῇ καλός, ὁ ἀνέκτος θὰ μένῃ εἰς τὴν πλάνην του ὡς τὴν τελευταίαν στιγμὴν. Ἄν ὅμως βρεθῇ ἢ ἂν τὸ ἄλογο παραδέρσῃ... ἔ, τότε πιά δὲν ἐγγυῶμαι!

— Ἄν ὅμως, κατὰ τύχην, τὸ ἐννοήσῃ ἀμέσως; ἠρώτησεν ὁ Μπόμπης, ἀκόμη ἀνέκτος.

— Τότε, ἀπεκρίθη ὁ Τσάρλεϋ, δίδων εἰς τὸν ἀέρα μίαν γρήν γροθιάν, θὰ εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ καὶ... ὅχι τοῦ μιλῶ!

Ὁρισμένως ὁ Τσάρλεϋ, ὁ διαβολάνθρωπος, τὰ ἐσυλλογίζετο καὶ τὰ προέβλεπεν ὅλα. Ὁ Μπόμπης ἡμποροῦσε πλέον νὰ εἶνε ἐντελὴς ἡσυχος!

Ἡ νύκτα ἐπέρασε μετὰ αὐτὰς τὰς προετοιμασίας καὶ ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ χρυσῶναι τὰς στέγας τῆς αὐλῆς.

— Ὁ ἀνέκτος ἐπέρασε μετὰ αὐτὰς τὰς προετοιμασίας καὶ ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ χρυσῶναι τὰς στέγας τῆς αὐλῆς.

— Ὁ ἀνέκτος ἐπέρασε μετὰ αὐτὰς τὰς προετοιμασίας καὶ ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ χρυσῶναι τὰς στέγας τῆς αὐλῆς.

— Ὁ ἀνέκτος ἐπέρασε μετὰ αὐτὰς τὰς προετοιμασίας καὶ ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ χρυσῶναι τὰς στέγας τῆς αὐλῆς.

Με ὀχυραστὴν δεξιότητα, ὁ Τσάρλεϋ, τὸν ὁποῖον αὐτὸ τὸ βᾶψιμον διεσκέδαζε πολὺ, διετήρησε μόνον μίαν λευκὴν κηλίδαν εἰς τὸ μέτωπον τοῦ ἀλόγου, ὅταν ἄστρο, καθὼς καὶ δύο μακρὲς γκέτρες, τὴν μίαν εἰς τὸ δεξιὸν ἐμπρόσθιον πόδι καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὸ ὀπίσθιον ἀριστερόν. Τοῦ οὐ στρόβως μαυροβαμμένος, μετὰ τὸ ἄστρον του καὶ τὰς δύο λευκάς περ κηλίδας, ὁ ἀρχαῖος ἵππος ὁμοιάζειν ἐντελῶς μετὰ τὸν Πέρτενερ. Ὁ δὲ ἵππογυμναστής συνεπλήρωσεν αὐτὴν τὴν ὁμοιότητα, ψαλλίδας ὀλίγον τὴν χαιτὴν καὶ τὴν μακρὰν οὐράν τοῦ ἀραβικοῦ. Κατόπιν, εὐχορηγημένος ἀπὸ τὸ ἔργον του, ἔβαλε τὰ δύο ἄλογα τὸ ἐν πλῆθει τοῦ ἄλλου, ἐπῆρε μίαν δάδα, ἔδωσε μίαν ἄλλην εἰς τὸν Μπόμπην, καὶ ὑπερῆρξεν ἀνέκτος:

— Κύνταξ!

— Θαυμάσια! εἶπεν ὁ μικρὸς τζόκεϋ, κατενθουσιασμένος μετὰ αὐτὴν τὴν μεταστροφὴν.

Ὁ Τσάρλεϋ τὰ συλλογίζεται ὅλα.

— Τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ ἵππογυμναστής, πιστεύω ὅτι ἐνόησας τὸ παιγνίδι μου. Ὅχι πόρρις τὸν Πέρτενερ, θὰ φύγῃ μαζί του, καὶ ὅταν θὰ ζυπνήσῃ, ὁ κλέπτης μας, θὰ βρεθῇ ἐστὶ θέσι του τὸ βράδυ. Ἄν, ὅπως εἶνε πολὺ πιθανόν, δὲν ἐξέρῃ ἀπὸ ἄλογα, δὲν θὰ ἐννοήσῃ διόλου τὴν ἀντικατάστασιν καὶ θὰ φύγῃ διὰ τὴν Γαλλίαν μετὰ τὴν ἰδέαν ὅτι ἔχει τὸν Πέρτενερ. Ἄν ὁ καιρὸς διατηρηθῇ καλός, ὁ ἀνέκτος θὰ μένῃ εἰς τὴν πλάνην του ὡς τὴν τελευταίαν στιγμὴν. Ἄν ὅμως βρεθῇ ἢ ἂν τὸ ἄλογο παραδέρσῃ... ἔ, τότε πιά δὲν ἐγγυῶμαι!

— Ἄν ὅμως, κατὰ τύχην, τὸ ἐννοήσῃ ἀμέσως; ἠρώτησεν ὁ Μπόμπης, ἀκόμη ἀνέκτος.

— Τότε, ἀπεκρίθη ὁ Τσάρλεϋ, δίδων εἰς τὸν ἀέρα μίαν γρήν γροθιάν, θὰ εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ καὶ... ὅχι τοῦ μιλῶ!

Ὁρισμένως ὁ Τσάρλεϋ, ὁ διαβολάνθρωπος, τὰ ἐσυλλογίζετο καὶ τὰ προέβλεπεν ὅλα. Ὁ Μπόμπης ἡμποροῦσε πλέον νὰ εἶνε ἐντελὴς ἡσυχος!

Ἡ νύκτα ἐπέρασε μετὰ αὐτὰς τὰς προετοιμασίας καὶ ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ χρυσῶναι τὰς στέγας τῆς αὐλῆς.

— Ὁ ἀνέκτος ἐπέρασε μετὰ αὐτὰς τὰς προετοιμασίας καὶ ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ χρυσῶναι τὰς στέγας τῆς αὐλῆς.

— Ὁ ἀνέκτος ἐπέρασε μετὰ αὐτὰς τὰς προετοιμασίας καὶ ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ χρυσῶναι τὰς στέγας τῆς αὐλῆς.

— Ὁ ἀνέκτος ἐπέρασε μετὰ αὐτὰς τὰς προετοιμασίας καὶ ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ χρυσῶναι τὰς στέγας τῆς αὐλῆς.

— Μπρέ! κατὰ ἐξαράσας!

— Τί πράγμα! ἠρώτησεν ὁ μικρὸς, ἐκπληκτός.

— Τὰ χρήματά σου, ἀνέκτος.

— Ποῖα χρήματα; Δυστυχῶς δὲν ἔχω πιά χρήματα, μίστερ Τσάρλεϋ!

— Δὲν ἔχεις πιά χρήματα, ἔ, ἀνέκτος; Ἐλα ἐδῶ! ἔλα γρήγορα ἐδῶ!

Ἐπῆρε τὸν Μπόμπην ἀπὸ τὸ χέρι καὶ χωρὶς ἄλλην λέξιν, τὸν ἐπανεφέρειν εἰς τὸν σταῦλον, ὅπου ὁ Λωρὰν ἐξηκολούθει νὰ κοιμᾶται βαθυτάτα.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΝΑ, ΤΙ ΒΑΣΙΛΕΑ ΕΧΑΣΑΜΕΝ!..

Ἀγαπητοί μου,

ΤΑΝ ἦτο εἰς τὴν ἡλικίαν σας, ἡ Αὐτοῦ Βασιλὴ καὶ ὁ ὕψις ὁ πρῶτος Χριστόφορος, ἡτο συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως. Εἶχε συστήσῃ εἰς τὴν Μητέρα Του τὸ περιοδικόν μας ἡ τότε ἐλληνικὴ παιδαγωγός του, δεσποινίς Ἰουλία Σωμάκη, (ἡ ἰδία ποῦ μετέφρασε, καθ' ὑψηλὴν ἐπιθυμίαν τῆς Βασιλείσεως, καὶ τὸν «Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης», τὸν ἐκδόθηκα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως», καὶ ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης ἐστειλε τὸν γραμματέα Τῆς κ. Γ. Λαμπάκη, ὁ ὁποῖος τὸν ἐνέγραψε. Ὁ βασιλικὸς μας συνδρομητὴς ἐδίδεκε τὴν Διαπλάσιν μετὰ μὲγαν τῆς εὐχαριστίας καὶ ἐνδιέφερον τῶν ἡμερῶν δι' ὅλα τα κατ' αὐτὴν. Ἦτο τότε ἡ ἐποχὴ ποῦ ἐδινε καὶ ἔπαιρνε ὁ Ἀνανίας, ὁ παύσης ψυχρογίος, μετὰ τὰς «Κυριακάς» καὶ τὰς «Χαρογίους» τοῦ καὶ ἐπιθυμία ὅλων τῶν συνδρομητῶν ἦτο νὰ τὸν ἴδω, νὰ τὸν γνωρίσω. Αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν εἶχε, φαίνεται, καὶ ὁ πρίγκιψ Χριστόφορος. Καὶ μίαν ἡμέραν ποῦ ἑνὰς νεαροῦ ὑπάλληλος τῆς Διαπλάσεως, ὑψηλὸς καὶ ἀμούστακος, ὁμοιάζων μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀνανίας, ἐστάλη εἰς τὸ Παλάτι διὰ νὰ εἰσπράξῃ τὴν συνδρομὴν, ὁ μικρὸς Χριστόφορος ἔτρεξε νὰ τὸν ἴδῃ μίαν στιγμὴν περιμένοντα εἰς ἕνα διάδρομον, καὶ ἀμέσως ἔτρεξε περὶ γρήνης νὰ καλέσῃ ἄλλα μικρότερα βασιλοπούλα, τ' ἀνεψιά καὶ τοῦ, καὶ νὰ τοὺς τὸν δεῖξῃ, ψιθυρίζων:

— Νά, ὁ Ἀνανίας τῆς Διαπλάσεως!.. Μετὰ τὸ ἐνδιέφερον, συζητῶν ἦτο νὰ θελήσῃ ὁ πρίγκιψ Χριστόφορος νὰ λάβῃ μέρος καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς. Τὸ εἶπεν εἰς τὴν παιδαγωγόν του, ἡ ὁποία παρεκάλεσε τὴν Βασιλίαν νὰ

ζητήσῃ τὴν ἄδειαν τοῦ Βασιλέως. Ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς δὲν τὸ ἐπέτρεψε.

— Ὅχι, εἶπεν εἰς τὸν υἱὸν Του. Ἄν λάβῃς μέρος εὖ, τὸ Βασιλοπούλο, εἰς τοὺς Διαγωνισμούς τοῦ περιοδικοῦ, θὰ δεικνύσῃ ἄλλα παιδιὰ. Διότι εἶνε ἐνδεχόμενον νὰ χαρίσῃ ὁ ἐκδότης καὶ νὰ σὲ βραβεύσῃ, χωρὶς νὰ εἶσαι καὶ ὁ καλλίτερος. Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν χαρίσῃ, πάλιν δὲν θὰ τὸν φέρῃς εἰς δύσκολον θέσιν; Καὶ ἂν ἀποφασίσῃ νὰ βραβεύσῃ δικαίως τὸν καλλίτερον, καταδέχεται σὺ, τὸ Βασιλοπούλο νὰ εἴλῃς εἰς κατωτέραν θέσιν; Ἐκτὸς ἂν πράγματι θάπαντες εἰς τοὺς Διαγωνισμούς καλλίτεροι ἀπὸ ὅλα τὰ παιδιὰ. Ἀλλὰ εἰμπαρεῖς νὰ εἶσαι βέβαιος διὰ τοῦτο;

Ἰδοὺ διὰ τὴν Α. Β. Υ. ὁ πρίγκιψ Χριστόφορος, κατὰ τὰ ἐξ ἡ ἐπὶ τὰ χρόνια ποῦ διετέλεσε συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως», δὲν ἔλαβε ποτὲ μέρος εἰς τὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ. Αὐτὸ τὸ ἀνέκτος, τὸ ἐλάχιστον ἐπεισόδιον, τὸ ἀσήμενον, δὲν εἶνε μολοντοῦτο ἱκανὸν νὰ μᾶς δεῖξῃ ὅλην τὴν λεπτότητα καὶ τὴν δικαιοσύνην τοῦ αἰμνήστου Βασιλέως μας; Ἐπρόβλεπε, βλέπετε, καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα. Νὰ μὴν ἀδικηθῇ κανεὶς, εἰς τὸ παραμικρόν. Ἰδοὺ ἡ αἰωνία Του φροντίς. Καὶ τὰ ἐσυλλογίζετο, τὰ προέβλεπεν ὅλα. Εἶδατε τί θαυμαστὸς συλλογισμὸς ἔκαμε, διὰ νὰ δεῖξῃ εἰς τὸν υἱὸν Του, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν παιδικόν του ἐκείνον πόθον;... Μικρὸν πρᾶγμα ναί, ἀλλ' ἀπὸ αὐτοῦ τὸ μικρόν, ποῦ ἔτρεξε νὰ γνωρίζωμεν, εἰμποροῦμεν νὰ φαντασθῶμεν καὶ ὅλα τὰ ἄλλα, ποῦ ἀγνοοῦμεν, ἀλλὰ τῶν ὁποίων βλέπομεν τὰ ποτελέσματα. Ἐτοὶ ἀνέφερεν ὁ Βασιλεὺς Πατήρ τὰ παιδιὰ Του, ἔτσι τὰ ἐσυνήθιζεν ἀπὸ μικρὰ εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἔτσι τοὺς ἐδίδεκε τὸν δρόμον τοῦ καλλήκοντος, ἕνα δρόμον ἀκαθάρτον καὶ ἐπὶ ποδὶν τῶν δακτύλων τῶν βασιλοπούλων ὅταν καὶ διὰ τοὺς ἄλλους.

Εἶδατε; Ὁ πρίγκιψ Χριστόφορος εἶχε καὶ αὐτὸς ὡς παιδί, μίαν ἐπιθυμίαν: Νὰ στείλῃ ἔξαφνα τὰς λύσεις του εἰς τὴν Διαπλάσιν, νὰ διαγωνισθῇ δι' ἕνα βραβεῖον καὶ νὰ τὸ πάρῃ. Τί ἀπλούστερον; Ἄλλος Βασιλεὺς Πατήρ, ὀλίγωτερον προσηκτικὸς καὶ εὐσεβεστὴς ἀπὸ τὸν Βασιλέα Γεώργιον, θὰ τὸ ἐπέτρεπεν. Ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος, τὸ πρῶτον τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Πατρὸς, εἶπεν ὅχι. Ὅχι, διότι θὰ δεικνύσῃ ἄλλα παιδιὰ. Ὅχι, διότι ὁ ἐκδότης θὰ εὐρεθῇ ἴσως εἰς δύσκολον θέσιν. Τί λεπτότης, τί εὐγένεια, τί ἀγαθότης! Νά, αἱ Βασιλεῖς ἐχάσαμεν ἀπὸ τὴν σφαῖραν ἐνὸς παρὰ φροντίς! Ἀς μᾶς παρεγγόη τοῦλα χριστὸν ἡ ἰδέα, ὅτι τὰ αἰσθηματὰ Του τὰ εὐγενῆ καὶ μεγαλὰ, τ' ἀληθῆς βασιλικά, διὰ τῆς ἀνατροφῆς αὐτῆς, τὰ μετέδωκεν εἰς τὰ Παιδιὰ Του!...

Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

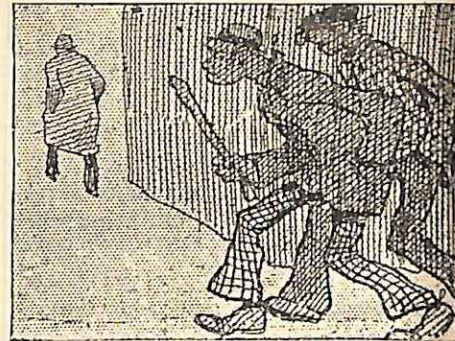
ΤΟ ΕΚΡΗΚΤΙΚΟΝ ΚΡΑΝΙΟΝ ΤΟΥ ΠΑΛΗΑΤΣΟΥ

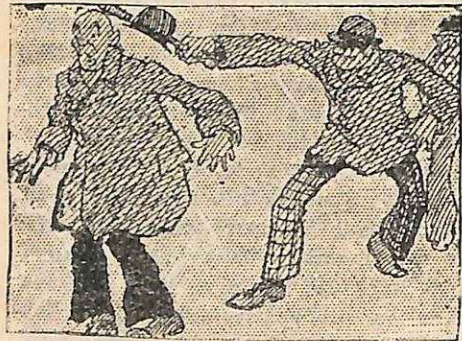
Κάθε βράδυ, εις τὸ Ἰπποδρόμιον, ὁ Παληάτσος Πίντος δίδει παραστάσεις, μετὰ τὰς ὁποίας μικροὶ καὶ μεγάλοι ξεκαρδίζονται ἀπὸ τὰ γέλια. Φορεῖ ἓνα ψεύτικο κρανίον ἐκρηκτικόν. Ὡστε κάθε φοράν ποῦ ὁ σύντροφός του Μπὶ-Μπὸ-Μποῦ τοῦ δίδει μετὰ τὸ μπαστοῦνι του μίαν κατακεφαλιάν, ἀκούεται ἔξαφνα ἓνας δυνα-

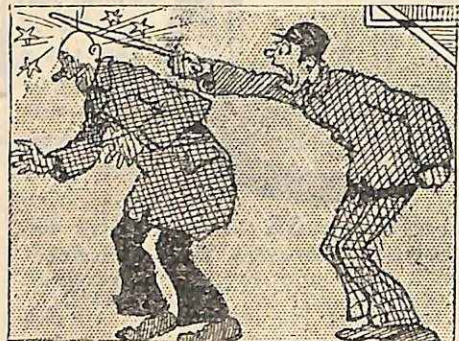
τὸς κρότος σάν κανονιά. Σωστή ἐκρηξίς! Ἐνα βράδυ, μετὰ τὴν παράστασιν, ὁ Πίντος, βιαζόμενος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπίτι του, ἐλησμόνησε νὰ βγάλῃ τὸ ψεύτικον κρανίον του. Συνέβη λοιπόν, εἰς ἓνα ἐρημικὸν δρόμον, νὰ τὸν παρακολουθήσουν δύο ἀπάχηδες, ἀποφασισμένοι νὰ τὸν κτυπήσουν καὶ νὰ τὸν ληστεύουν.

Ὁ δυστυχὴς Πίντος θὰ τὴν πάθαινε γὰρ καλὰ, διότι ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς τὸν δρόμον δὲν ἦτο ψυχρή. «Νὰ τὸν κτυπήσουμε ἄξαφνα ἀπὸ πίσω, εἶπεν ὁ ἓνας ἀπάχης, γιὰτὶ ἂν τὸν ρωτήσουμε τί ὥρα εἶνε θὰ ὑποπτευθῇ». — «Ναί, καλὰ λές!» ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος. Καὶ πρῶτα δὸς του μιά μετὰ τὸ χέρι σου

καὶ πέταξέ του τὸ καπέλο· ἔπειτα τοῦ καταφέρνεις μιά δυνατὴ μαγκουριά στὸ κεφάλι. Σίγουρα θὰ πέσῃ κάτω. Τὸν γδύνομε τότε, κι' ἀπὸ δῶ πάν οἱ ἄλλοι!» «Ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον. Ὁ ἀπάχης τὸν πλησιάζει ἀπὸ πίσω σιγά-σιγά, τοῦ πετᾷ πρῶτα τὸ καπέλο καὶ ἔπειτα τοῦ δίνει κατακεφαλα μιά μαγκουριά, τόσο δυνατὴ,

ποῦ θὰ μπορούσε νὰ σκοτώσῃ καὶ βῶδι... Μπούμ! ἀντηγεῖ ἔξαφνα ἡ δυνατὴ κανονιά. Τί κακὸ ἦταν ἐκεῖνο; «Ὅλα τα σκυλιὰ τῆς γειτονείας ἀρχίζουν νὰ γαυγίζουν. Τρέχουν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς διπλανοὺς δρόμους, τρέχουν καὶ οἱ χωροφύλακες. Τρομαγμένοι οἱ ἀπάχηδες, τὸ βάζουν στὰ πόδια. Οἱ χωροφύλακες τοὺς

κυνηγοῦν. Καὶ σὲ λίγο τοὺς πᾶνουν... Μετὰ δέκα λεπτά ἦσαν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ὅπου τοὺς ἐπερωτῶντο τὸ θῆμ' ἡ τὸν Παληάτσος Πίντος, εὐτυχῶς ἀβλαβής. Μόλις τοὺς εἶδε, τοὺς εἶπε: «Μοῦ ἐσπᾶσατε ἓνα μεγάλο ψῆλλο. Σᾶς εὐχαριστῶ!» Καὶ τοὺς ἔδωσε τὸ χέρι του.

Λ. ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η ΕΞΑΤΜΙΣΙΣ

[Δράμα εἰς πράξεις τρεῖς]

ΠΡΑΞΙΣ Α΄

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Ὁ Α. — Ταραχές; Ὁ Στέλιος πεθάνει!
Ὁ Β. — Μπα τὸν καυμένο! μπα τὸν καυμένο! (δάκρυα.)

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Ὁ Α. — Τὰ συγχρίκια μου. Δὲν πέθαν' ὁ Στέλιος, τὴ γλύτωσε. Λιγοθυμιά ἦτον.

Ὁ Β. — «Α! δοῦσα σοὶ ὁ Θεός! (ἐκδήλωσις χαρᾶς.)

ΠΡΑΞΙΣ Β΄

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Ὁ Α. — Δὲν μπόρεσε νὰ βροτάξῃ ὁ καυμένος ὁ Στέλιος. Πέθανε.

Ὁ Β. — Μπρέ, τὸν κακομοῖρη!... (χωρὶς δάκρυα.)

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Ὁ Α. — Ποῦ νὰ στὰ λέω. Ζωντάνεψε πάλι ὁ Στέλιος!

Ὁ Β. — Μωρὲ αὐτὸς εἶνε ἐφτάψυχος! (μειδιάμα.)

ΠΡΑΞΙΣ Γ΄

ΣΚΗΝΗ ΜΟΝΑΔΙΚΗ

Ὁ Α. — Τούτῃ τῇ φορᾷ, σῶθηκαν τὰ ψέμματα. Πάει γιὰ καλὰ ὁ Στέλιος. Ζωὴ σὲ λόγου μας.

Ὁ Β. — Ὁχ ἀδερφέ, ἄλλη κουβέντα δὲν ἔχεις πιά νὰ κάνῃς; Ἡ ὥρα του ἦ καλὴ!

(Αὐλαία)

Δ. ΓΡ. Κ.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΛΕΞΕΙΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ὁ Δαντών, εἰς τὸν δῆμιον ποῦ τὸν ἐμπόδιζε νὰ σπασθῇ τὸν συγκατάδικόν του Ἐρώλ ντὲ Σεσσέλ: «Ἐλα, καὶ δὲν θὰ

ἐμποδίσῃς τὰ κεφάλια μας νὰ φιληθοῦν στὸ ἴδιο καλὰθι!» Καὶ τὴν ὥραν ποῦ ὁ ἀνατομεῖτο, προσέθεσε: «Να δειξῇς τὸ κεφάλι μου εἰς τὸν λαόν. Ἀξίζει τὸν κόπον!» (1759-1794).

«Θὰ ἦτο μέγα ἄδικον νὰ κοπῇ καὶ αὐτὴ, ἀφοῦ δὲν ἐπρόδωσε κανένα!» — Ὁ Ἀγγλὸς καγγελάριος Θωμᾶς Μόρος, σηκώνων τὴν γενειάδα του, καθ' ἣν στιγμήν ἐπρόκειτο νὰ δεχθῇ τὸ πλῆγμα τοῦ πελέκεως. (1480-1535).

«Ἐνικήθην ὑπὸ τῷ χρόνῳ, ὑποκύπτω εἰς τὰς προσβολὰς σου», σῆχος τοῦ Μαλέμπ, ἀπαγγελοῦντος ὑπὸ τοῦ Μπουαλὼ ἐπὶ τῆς ἐπιθανάτιου του κλίνης. (1636-1711).

«Χειροκροτήσατε! Ἡ κωμωδία ἐτελείωσεν!» Αὐτογράτωρ Αὐγυστος (63 π. Χ.—14 μ. Χ.).

ΝΕΚΡΙΚΗ ΩΔΗ ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΙΑ ΜΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟ Α΄

—Στὸ δαρνοστολισμένο Του τὸ φέρετρο
Μᾶς φέρανε τὸ Βασιλιά νεκρό!
—Ὁ Νεῖα Ἑλλάδα μας! Τῆς Μοίρας Σου
Νὰ πιούμε ὅλοι ἐνωμένοι τὸ πικρὸ
Ποτήρι, τοῦ πατέρα μας νὰ κλάψαις
Τὸ θάνατο, μακρυὰ μας, πρώτη Ἐσὺ
Στὴν ἀγκαλιά Σου ἀσκλάβωτη,
Καὶ μετὰ τὰ χέρια ἐλεύθερα
Νάν τότε θάψαις
Τὰ δάκρυα τῆς Σκλαδιᾶς πρὶν πάψαις,
Μὲ θλίψης κλάμμα, πρώτη Ἐσὺ,
Λυσι-
κομη νάν τότε κλάψαις,
Τῆς Μοίρας Σου εἴτανε γραφτό!
—Γραφτό Μας εἴτανε, ἄχ, γλυκεῖά μας Μάννα,
Στὸ δρόμο Σου τὸν τόσο ζηλευτό,
Νάκούσαις νεκρὸ τῆς Νίκης τὸν Παιᾶνα,
Τὴ Δόξα Σου νὰ κρούει ἡ Καμπάνα
Τοῦ αἰώνιου χωρισμοῦ Του, ὦ Ἑλλάδα μάννα!
—Γιὰ Ἐκείνονε ἔπου μᾶς παρηγοροῦσε
Τόσες φορές, μ' ἀγκάθινον τὸ Στέμμα!
Στὶς πίκρες μας ροδόσταιο εἶχε μέλι,

Καὶ τῆς καρδιᾶς του ἡ πίκρα πάντα γέλι
Γιὰ μᾶς, παιδιὰ του, ἀδέλφια ποῦ θαροῦσε,
Γιὰ μᾶς ὅλη ἡ Στοργὴ ἐγένηκε αἷμα!
—Δίγοι στὸν Κόσμο, σάν Αὐτόν, Πατέρες
Παιδιὰ καὶ ἀδέλφια Του ὅλους μᾶς θαροῦσε,
Καὶ ὅσες Του οἱ χώρες, τόσες θυγατέρες!
—Καὶ οἱ Πέτρες κλάψαι,
Καὶ οἱ Βρυσούλες δακρυσιμένες,
Χαροκαμένες,
Ποτές μὴν πάψαι!
Τέτοιον Βασιλιά νὰ κλέμε,
Δὲ φτάνομε οἱ Ἀνθρώποι! Λέμε
Τὸν πόνο μας ἐμεῖς,
Περαιτικοὶ διαδάτες μιᾶς στιγμῆς,
Μὰ δὲν τοῦ φτάνει,
Τοῦ Ἀνθρώπου ἡ θλίψη, σάν πεθάνει
Τέτοιος ἓνας Πατέρας, νάν τὸν κλάψαι
Ὅλη τοῦ πρέπει ἡ Πλάση, δίχως
Μηδὲ τοῦ Φλοισβοῦ ἢ τοῦ ψιθύρου ὁ Ἥχος
Μερώνυχτα, στιγμὴ χωρὶς νὰ πάψαι!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

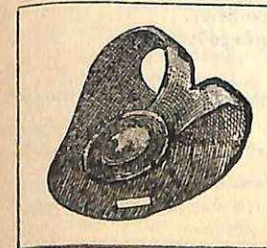
Λευκὸν πένθος

Οἱ κάτεικει τοῦ θιέει, ὅταν ἔχουν πένθος, φοροῦν ἐνδυμασίαν κατάλευκον καὶ δὲν ἐξερχονται ποτε χωρὶς νὰ κρατοῦν μίαν μεγάλην βεντάλιαν, ἡ ὁποία τοὺς χρησιμεύει διὰ νὰ σκεπά-

ζουν τὸ λυπημένον των πρόσωπον. Καὶ εἰς ἄλλας χώρας ἐπίσης τὸ λευκὸν εἶνε τὸ χρῶμα τοῦ πένθους.

Ὀπτικὴ ἀπάτη

Δὲν νομίζετε, ὅτι ἡ εἰκὼν αὐτῆς παριστᾷ καπλὸν γυναικῶν, νέον, παρὰδῶξου σχήματος... τῆς μόδας; Καὶ ὁ μὲν δὲν εἶνε

νεταί ἓνα ξίφος, ὅταν τὸ κυτᾷξ, κανεῖς ἀπὸ πάνω!

Ταχυδακτυλουργία

Πῶς εἰμπορεῖτε κρατοῦντες ἓνα σπάγον μετὰ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν δείκτην καθὲς χειρός, νὰ δέσετε ἓνα κόμβον εἰς τὸ μέσον, χωρὶς νὰ φέρετε τὰ δύο ἄκρα τοῦ σπάγου;

Ἡ λύσις εἶνε ἀπλουσιότης. Σταυρώσατε τοὺς βραχίονας πρὶν πιάσατε τὰ δύο ἄκρα τοῦ σπάγου, καὶ ἔπειτα ξεσταυρώσατε τοὺς. Ὁ κόμβος θὰ εὐρεθῇ καμωμένος.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλлонτος Ἐφευρέτου.

ΠΑΔ	ΚΥΜ	ΚΙ	ΡΑ
ΚΛΕΙ	ΜΑΝ	ΓΙ	ΔΟ
ΑΥ	ΛΟΝ	ΔΟΣ	ΔΟ
ΘΑ	ΛΙ	ΒΑ	ΝΟΝ

Νὰ συναρμολογηθοῦν οἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα τεσσάρων μυθικῶν ἑργάνων.

β') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σειντενιμένης Ἑλληνοποιήσεως I. f. t t. j. . s é. . t. r s. m. e

Νὰ ἀγνωσθῇ ἡ γαλλικὴ αὐτὴ φράσις. Ἀγλῶσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 15ου φύλλου

α') Ὁ παππὸς τοῦ Γιάννη σχηματίζεται εἰς τὸ χέρι του.—β') Εὐ τὸ σῶμα ἔχει καὶ τὴν ψυχὴν.

Ιδε τον 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του Κεφ. Β

Η ΣΑΥΡΑ

Τὸ δροσερὸ ἀεράκι τοῦ δειλινοῦ θω-
πεύει ἐλαφρὰ τὰ λουλούδια τοῦ κάμ-
που καὶ τὰ σμίγει μετὰ τὰ χορτάρια σὲ χίλιους
κυματισμούς. Τὰ δένδρα κι' οἱ θάμνοι
ἀνακουφίζονται, τὰ πουλιὰ φαιδρὰ ψάλ-
λουν ἀτέλειωτα τραγούδια καὶ ὁ κάμπος
ὅλος ζωντανέμενος, ἔχει μιὰ ὄψιν ἀπέ-
ραντης χαρῆς.

— Κι' ὅμως κ' ἐκὼς κάτω νά, σὲ μιὰν ἀ-
κρὴ τὰ χορτάρια στενάζουν. Σαπλωμένη
ἐπάνω τους μιὰ σαύρα ξεψυχάει ἀργὰ καὶ
μαρτυρικά. «Ἔνα παιδί, — ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ
σκληρὰ καὶ κακομαθημένα παιδιά — εἶδε
τὴν σαύρα νὰ παίζει μετὰ τὰ χορτάρια, τὴν
χτύπησε δυνατὰ μετὰ μιὰ πέτρα, τῆς ἀνοι-
ξε μεγάλη πληγὴ εἰς τὸ πρᾶσινο σῶμα,
καὶ ὁρθὸ τώρα κοντὰ τῆς παρακολουθεῖ
μὲ γέλιο τὸ ξεψύχισμα τοῦ ἀκακοῦ
ζώου.

Γύρω τὰ λουλούδια φρίττουν ἕνα μικρὸ
χαμοῦνι προσπαθεῖ νὰ τῆς γίνη προ-
κέφαλο, μιὰ κόκκινη παπαρούνα σκύβει
καὶ χαϊδεύει ἐλαφρὰ τὸ πονεμένον σωμα-
τάκι· ἡ πεταλούδα ποὺ περᾷ σταματᾷ
καὶ ἀνήσυχη περὶ ὁλόγυρα 'στὴν σαύρα·
κι' αὐτὸ τὸ σκυλῆκι βλέπει τὸ αἷμα κι' ἀνα-
τριχιάζει· αἰσθάνεται τὸν πόνο τοῦ ζώου
καὶ λυπεῖται βαθεῖα. Μόνον τὸ παιδί
στέκει ἐκεῖ ἀδιάφορο καὶ ἀναίσθητο. «ὦ!
τὸ μικρὸ χαμοῦνι, ἡ κόκκινη παπαρού-
να, ἡ πεταλούδα ποὺ περᾷ καὶ τὸ σκυ-
λῆκι ποὺ σέφνεται, εἶνε πολὺ μὰ πολὺ
πιο πονετικά ἀπὸ τὸν ὀρθὸ ἄνθρωπο.

Μιὰ ἀπὸ τῆς τελευταῖες χρυσῆς ἀκτι-
νες ποὺ ῥίχνει ὁ ἥλιος εἰς τὸν κάμ-
πο, στέλλει φιλημένα εἰς τὴν σαύρα, χαμο-
γελάει εἰς τὰ λουλούδια ποὺ συμπονοῦν,
καὶ κρύβεται γρήγορα 'στὸ βουνό, γιὰ νὰ
μὴν 'δῇ τὴν ἀσχημὴ μορφήν τοῦ σκληροῦ
καὶ ἀναίσθητου παιδιοῦ.

Βάρκα τοῦ Κανάρη

ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ

Ἦτο βράδυ. Ἐξω ὁ βορρᾶς φυσοῦσε
ἀγρία καὶ λεπτὸ χιονόνερο ἐπιπτε.

Μέσα στὸ δωμάτιο καθήμεθα ἡμεῖς
γύρω στὸ τραπέζι συνομιλοῦντες, ἐνῶ
παρέκει δίπλα στὸ μαγκάλι, ἐκοιμάτο
κουλουριασμένος ἀπὸ τὸ κρύο, ὁ σκύλος
μας Ἑρμῆς.

Πιὸ πέρα αἱ δυὸ μας γάτες, ἀγκαλια-
σμένες σφιγνὰ ἐκάθηντο, μὴ τολμῶσαι
νὰ πλησιάσουν τὸ μαγκάλι διὰ τὸν φό-
βον τοῦ σκύλου.

Φαίνεται ὅμως, ὅτι τὸ κρύο τὲς διεπέ-
ρασε πολὺ, διότι ἔξαφνα εἶδαμεν τὴν γε-
ροντοτέρην νὰ πλησιάσῃ τὸν σκύλον νά-
ναβῃ εἰς τὴν ῥάχιν του καὶ νὰ κουλου-
ριασθῇ.

Παραδόξως ὅμως ὁ Ἑρμῆς, ἀντὶ νὰ
θυμώσῃ καὶ νὰ σηκωθῇ, ὅπως ἔκαμε
πάντοτε ὅταν τὸν ἐπλησίαζαν αἱ γάτες,
φαίνεται νὰ ἔξωσάθη καλὰ, καὶ δὲν ἐκί-
νησεν διόλου. Ἐνθάρρυνθησα ἐκ τῆς ἐπι-
τυχίας τῆς πρώτης, πλησιάζει καὶ ἡ νεώ-
τερα, ἀναβαίνει καὶ αὐτὴ εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ

σκύλου καὶ κάθεται πλησίον τῆς ἄλλης.
Καὶ ἔτσι ὁ Ἑρμῆς, ὅστις εἰς ἄλλην
περίστασιν θὰ ἔστειλε τὲς γάτες ἀπ' ἐκεῖ
ποῦ ἦλθαν, τὴν φορὰν αὐτὴν, χάριν τοῦ
συμφέροντος, ἐπροτίμησε νὰ σηκώῃ τὸ-
σον βαρὺ φορτίον, καὶ νὰ διαψεύσῃ τὴν
παροιμίαν, «σὺν τὸν σκύλῳ μετὰ τὸν γάτο».

Ἡρώικη Σάμος.

ΣΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΑΣ

Τῆς νίκης δὲν ἐσθυσαν
Ἀκού' οἱ παῖδες
Καὶ πένθιμ' ἀντήχησαν
Θανάτου καμπάνες.

Λευκότερη γύρω μας
Ἡ Νίκη πετοῦσε,
Τῇ χώρ' ἀγκολιάζοντας
Ποῦ χρόνια ποθοῦσε.

Κι' ἐτόνιζε θούρια
Σ' ἀπόκοσμη λύρα...
Ἑλλάδα μας, δυστυχῇ,
Σὲ φρόνησε ἡ Μοῖρα!

Ἀπαίσιος, ἀσπλαχνος
Ὁ Χάρος σιμώνει
Κι' ὁλόμαυρος ἴσκιος τοῦ
Τῇ Νίκῃ θολώνει.

Κι' ἀκούς, μ' ἐπινίκιους
Τώρα ὕμνους ἀντάμα
Ἀχ! πόνον παράπονον,
Θλιμμένο ἕνα κλάμα.

Ἀκόμη βοῦρίζουνε
Θριάμβου παῖνες,
Μὰ σμίγ' ὁ ἀντίλαλος
Μὲ πένθους καμπάνες...

Κρητικοπούλα

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Δὲν περιγράφεται τὸ τί γίνεται κάθε
μέρα στὸ διάλειμμα τῶν 10, ὅταν ὁ κύρ
Γεώργιος, ὁ ἐπιστάτης μας, πηγαίνει γιὰ
νὰ φέρῃ τὰ νέα τοῦ πολέμου. Ὅλοι μας
στὴν ἐξώπορτα, μετὰ φοβρὸν τὸν καρτεροῦμε
καρδιοντύπι. Κι' ὅταν φανῇ ἀπὸ μακριὰ
μὲ τὸ ποδηλατό του, ὅλοι μετὰ μιᾶς χυνόμε-
θα μπροστά του καὶ «τί νέα», ὁ ἕνας,
«τί χαμπάρια», ὁ ἄλλος, κατασαστίζο-
με τὸν φτωχὸ τὸν κύρ Γεώργιο. Ἄν δὲν
μᾶς φέρῃ τίποτε, τοῦ καταιβάζουμε τὰ
μουτρα, σὺν νὰ φταίῃ αὐτὸς ὁ καυμένος.
Ἄν πάλι δὲν εἶν' εὐχάριστα τὰ νέα του —
εὐτυχῶς ποὺ μιὰ δυὸ φορὲς μόνον αὐτὸ
συνέβη — ὁ θυμὸς μας δὲν ἔχει ὅρια καὶ
ἀδικα τὰ βάζουμε μαζὶ του. Μὰ σὺν εἶνε
χαριόδυνα, σὺν τὴν προχθεσινὴν μπροστά
στὰ Γιάννενα, μεγάλη ἐκεῖνη νίκη, ποῦ
οἱ βροχὲς μόνο κι' ἡ θύελλα γλυτώσανε

τοὺς Τούρκους, ἂ τότε, εὐθὺς ὁ κύρ Γε-
ώργιος γίνεται ἀξιαγάπητος καὶ ὅλοι
τοῦ γελοῦν, ὅλοι τὸν ἀγκαλιάζουν καὶ
τρελλοὶ ἀπὸ χαρὰ τρέχουν, πηδούν, φω-
νάζουν. . . . Κι' ὁ καλὸς μας ἐπιστάτης
χωρὶς καμμία μνησικακία γιὰ τὰ πα-
λῆά μας μουτρα, ζήτω μαζὶ μετὰ μᾶς κι'
αὐτὸς βροντοφωνεῖ καὶ τρέμει τὸ σχο-
λεῖο καὶ τρέμει γύρω μας τὸ πᾶν. Τί κο-
μοχαλασιά, τί θεοπαγήδρι!

(Κύπρος) Ἑλλάς τοῦ Ῥήγα

Η ΜΑΝΑ

Μέσα στὸ ἔργο σίτι ἐμεινε τώρα μό-
νη ἡ μάνα μετὰ τὸν ἀρρωστο μοναχογιό
τῆς!

«Ὅσα κι' ἂν ἔκαμε γιὰ νὰ τοῦ ξαναδώ-
σῃ τὴν υγιειὰ του, δὲν τὸ κατόρθωσε.
Ἄδικα ἡ ἐπιότημη ἀγωνίσθη. Δὲν κα-
τόρθωσε τίποτε! Τῆς τῆσαν καθαρὰ
πιά. Δὲν ἔχει νὰ ἐλπίσῃ τίποτε.

Ἢ φοβερὴ ἀρρώστια προχωρεῖ χωρὶς
νὰ λυπᾶται τὴν ὁμορφί, τὰ νεύατα τοῦ
παιδιοῦ, ποῦ ἀκόμη δὲν ἔκλεισε τὰ δέκα
ὀκτὼ χρονάκια του, καὶ χωρὶς νὰ λυπᾶ-
ται τὴ δόλια του μανούλα ποῦ χάνει τὴ
μόνη της χαρὰ, τὴ μόνη της ἐλπίδα!

Καὶ βλέπει τὸ παιδί της νὰ μαρμαί-
νεται, βλέπει τὸ μονακριβὸ της νὰ χλωμιά-
ζῃ ἡμέρα τὴν ἡμέρα.

Μὰ αὐτὴ ποῦ ἔχασε κάθε ἐλπίδα, αὐτὴ
ποῦ ἔχει ἀνάγκη παρηγοριάς, κρύβει
βαθεῖα τὸν πόνο της καὶ παρηγορεῖ τὸ
ἀρρωστο παιδί της. Πικρὸ χαμόγελο ἀν-
θίζει στὰ πικραμένα χεῖλη της σὺν βροί-
σκεται μπροστά του καὶ πνίγει τὰ δά-
κρυα ποῦ ἔρχονται στὰ μάτια της, μετὰ
για γεμάτα ἀγάπη καὶ ἐλπίδα, αὐτὴ. . .
ἡ ἀπελπισμένη. Προσπαθεῖ νὰ γλυκαί-
νῃ τὴν τελευταίαν του στιγμὴν μετὰ τὴν ἐλπί-
δα. Μετὰ τὴν πλάνα ἐλπίδα. . .

Εἶνε ἡ τελευταία καὶ ἡ πιὸ μεγάλὴ
θυοία ποῦ ἡ μητρικὴ τῆς καρδιά τοῦ
προσφέρει· μὰ καὶ ἡ πιὸ ὀδυνηρὴ γι'
αὐτήν. . .

Ἡ Ζιλέ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῆς γεωγραφίας, ὁ διδάσκα-
λος παραδίδει:

— Ἡ τοποθεσία αὐτὴ ἀπείγει ἀπὸ τὰς Ἀ-
θῖνας 3 χιλιομέτρα.
Κ' ἕνας μαθητὴς διακόπτων,
— Πεζὴ ἢ μετὰ τὸν σιδηρόδρομον;
(Γεγονός).

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζηλωτοῦ τοῦ Δημοσθένους.

— Νίκο, εὖ ποῦ εἶσαι δυνατὸς στὴν πρόσ-
θεσι: 5 λεπτῶν ψωμί, 10 λεπτῶν βούτυρο καὶ
5 λεπτῶν ζαμπόνι, τί κάνουν;

Καὶ ὁ Νίκος:

— Τί! ἄλλο παρὰ ἕνα σάντουιτς;

Ἐστάλη ὑπὸ Χ. Βαρεῖδου.

ΓΕΝΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1912

(Συνέχεια, ἴδε σελ. 99)

Σήμερον ἔχομεν τὰ βραβεῖα τῶν Ἑκλο-
γέων. Ἡ διαλογὴ ἐβράδυνε πολὺ διὰ τὴν ἀ-
ταξίαν τῶν Ὑποψηφίων, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ
πλεῖστα δὲν ἦσαν συντεταγμένα κατὰ τὸ ὑπό-
δειγμα ποῦ σὺς ἔδωκα. Καὶ αὐτὴν μὲν τὴν
φορὰν ἐβασανίσθηκα ἀρεκτά, ἄλλω ὅμως. . .
δὲν τὸ ξανακάνω. Διὰ τοῦτο ἐδῆλωσα ὅτι εἰς
τὸ ἐξῆς, Ὑποψέδια μὴ συντεταγμένα κατὰ
τοὺς ὅρους (πρῶτα τὸ ὄνομα τοῦ ἐκλογέως,
ἔπειτα τὸ ψευδώνυμόν του, ἂν ἔχῃ, ἡ διαμο-
νή του καὶ τέλος τὰ ψηφίζόμενα ψευδώνυμα,
το ἐν αἰσθῶν τοῦ ἄλλου, καὶ κατ' ἀλφαβη-
τὴν σειράν), δὲν θὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

Ἡ διαλογὴ ἔγινεν ὡς ἐξῆς: Εἰς ὅλα τὰ
ὑποψέδια, πλησίον εἰς κάθε ψηφίζόμενον
ψευδώνυμον (ἀποτυχὸν ἢ ἐπιτυχὸν ἀδιάφορον),
ἐσημειώθη ὁ ἀριθμὸς τῶν ψηφίων τὰς ὁποίας
ἔλαβε τοῦτο κατὰ τὴν σχετικὴν ἐκλογὴν. Ὅσοι
αὐτοὶ οἱ ἀριθμοὶ, καὶ ὅλων μαζὶ, ἐννοεῖται, τῶν
ὑποψηφίων, ποῦ ἔστειλεν ἕκαστος κατὰ τὸ
1912, προσετέθησαν, τὸ δὲ ἄθροισμα προσδιώ-
ρισεν τὴν θέσιν τοῦ διαγωνιζομένου. Οἱ ἀριθμοὶ
λοιπὸν τοὺς ὁποίους βλέπετε πλησίον ἕκαστου
ὀνόματος, εἰς τὰ κατωτέρω Ἀποτελέσματα,
εἶνε ἀκριβῶς αὐτὰ τὰ ἀθροίσματα, ποῦ δίδουν
καὶ τὴν σειράν τῆς ἐπιτυχίας. Παραδείγματα
χαίρειν: Ἡ Πατρίς μας Ἑλλάς ἔστειλε τέσ-
σαρα ὑποψέδια. Τὰ ψευδώνυμα ποῦ ἐψη-
φισεν εἰς τὸ πρῶτον, ἔλαβαν, ὅλα μαζὶ, ψή-
φους 566. Τὰ ψευδώνυμα τοῦ δευτέρου τῆς ψη-
φοδελτίου, ἔλαβαν 837, τὰ τοῦ τρίτου 750,
καὶ τὰ τοῦ τετάρτου 1792. Προσέθηκα καὶ ἐν-
όψει 3,915. Τοῦτο ἔγινεν δι' ὅλους. Ἐπο-
μένως συμφέρον τοῦ ἐκλογέως εἶνε νὰ λαμ-
βάνῃ μέρος εἰς ὅλας τὰς ἐκλογάς, διότι τότε
ἔχει μεγαλύτεραν πιθανότητα ἐπιτυχίας.

Β') ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΕΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀθάνατο Ἑλ-
ληνόπουλο, γενικὸν ἄθροισμα 5,297 [20E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κύμα τοῦ
Βοσπόρου, 5,196 [19E]. — Μενέλαος I Βερ-
γοῦνης, 5,043 [19E]. — Ἑλληνικὸ Ἀεράκι,
4,989 [19E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βροτολογὸς
Ἄρης, 4,895 [18E]. — Πηνελόπη Κορνά-
ρον, 4,791 [18E]. — Κόρη τοῦ Βουνοῦ,
4,576 [17E]. — Ἀνδρέας Ε. Μαζωράκης,
4,321 [16E]. — Ἑνα Χιωνάκι, 4,224 [15E].
Καύχημα τῆς Πατρίδος, 4,168 [15E].

ΕΠΙΑΝΟΣ (ἀπὸ [10E] εἰς ἕκαστον):
Πατρίς μας Ἑλλάς, 3,945. — Βασιλίσσα τῶν
Ζαριῶν, 3,944. — Ρόδον Μοσχοβόλημα, 3,
825. — Φάων, 3,801. — Σουλφίς, 3,800. — Ρο-
δοπαῖος Ἑλληνοπαῖς, 3,737. — Βάρκα τοῦ
Κανάρη, 3,688. — Ἀλντροῦτος Ἑλλάς, 3,573.
Γαλήνη, 3,091. — Γλυκεία Ἑλλάς, 3,078. —
Ἄρης, 3,009. — Νέλικε, 2,990. — Παρελλή-
νιος Πόθος, 2,944. — Ὀνειρεμένη Πατρίδα,
2,910. — Ἀρρωστοῦ Ὀλυμπίου, 2,836. —
Ἑλλάς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, 2,819. —
Φύλας τοῦ Μοριόβου, 2,575. — Ἡρώϊς
τοῦ Σουλίου, 2,551. — Ἀδωναῖος, 2,551. —
Παρελλήνιος Πόθος, 2,541.

Συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας καὶ τοὺς πρ-
σαλῶν νὰ ζητήσουν τὰ βραβεῖα τῶν καὶ νὰ
στεύλουν τὰς φωτογραφίας τῶν, συμφέροντος
πρὸς τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως (ἴδε φυλ.
52 τοῦ 1912).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Ἐυριπίδου
τὴν 12 Μαρτίου 1913.

ΤΙΝΗ Τετάρτην ἔγινεν ἡ μεγαλοπρεπὴς
καὶ πάνδημος κηδεία τοῦ πολυκλαύστου Βα-
σιλέως μας Γεωργίου. Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν
τὰ καταστήματα ἦσαν κλειστά καὶ ὅλοι αἱ
ἐργασίαι ἔχον διακοπῇ. Διὰ τοῦτο, ἐνῶ τὸ
φυλλάδιόν τῆς Διαπλάσεως τυπώσεται συνή-
θως τὴν Πέμπτην, τὸ σημερινόν ἐτυπώθη τὴν
Παρασκευὴν. Ἐπομένως οἱ συνδρομηταὶ τῶν
ὑπαρχόντων καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ θὰ τὸ λά-
βουν μίαν ἢ δύο ἡμέρας ἀργότερον τοῦ συ-
νηθούς.

Ἐνα λάθος: Εἰς τὸν ὑπ' ἀριθ. 166 Ἀ-
στέρα τοῦ 16ου φύλλου αἱ διαγωνίαι λέξεις
ἀποτελοῦνται ἀπὸ 7 γράμματα ἕκαστη καὶ
ὄχι ἀπὸ 8. Περισεύει λοιπὸν ἕνας ἀστερί-
σκος εἰς κάθε λέξιν, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ σβύ-
σετε, διὰ νὰ εὐρετὴ τὴν ὀρθὴν λύσιν.

Καμμία ψυχρότης, Δικηγόρος τῆς Νεο-
λαίας. Σοῦ ἀπῆλθον μόνον μετὰ λίγα λόγια,
ἐπειδὴ τὴν ὥραν ποῦ ἦλθε στὰ χεῖρά μου ἡ
ἐπιστολή σου, δὲν εἶχα τόπον διὰ περισσό-
τερα. Μὰ εἶνε δυνατόν νὰ μὴ σ' ἀγαπῶ,
ἀφοῦ σὺ μάγαπας τόσο;

Ἐστειλα, Στρατηγὰ Μακεδονίας, καὶ σ'
εὐχαριστῶ διὰ τὸ προσεῖδον ἐξοπλισμα. Τὸ
ποιηματάκι σου «Ἡ ἀνατολή» δὲν ἠμύρεσα
νὰ τὸ ἐγκρίνω, διότι εἶχε πολλὰ μετρικά
λάθη. Δὲν ξεύρεις ἀκόμη νὰ γράφῃς στίχους;
ἄλλ' αὐτὸ, εἰς τὴν ἡλικίαν σου, δὲν εἶνε πα-
ράξεον πόσοι μεγαλήτεροί σου δὲν ξεύρουν
ἐπίσης!

Τρελλὴ Ναυτοπούλα, μόνον αὐτὸ τὸ ψευ-
δώνυμον εἶνε ἰδικόν σου. Χρυσάλλης τοῦ
Κάμπου εἶνε ἄλλη φίλη μου, ὥστε δὲν πρέ-
πει νὰ τὸ μεταχειρισθῇ; πλέον. Τὰ ἔλαβα ὅλα
ὅσα μοῦ ἔστειλεις καὶ εὐχαριστῶ μὴ λησμονῆς
ὅμως, ὅτι αἱ λύσεις τῶν Ἐδῶν. Διαγωνι-
σῶν πρέπει νὰ συνοδεύονται μετὰ δεκάλεπτον
γροχματόσημον.

Τὶ παραδέξαις εἶνε αὐτοί, ὅπου θὰ περά-
σῃς, Ἀκακί, τὰς δικαστὰς τοῦ Πάγκα; Ἀλ-
θὲν θὰ σ' ἐξήλυστα, ὅταν εἶδα τὴν εἰκόνα
τοῦ δελταρίου σου. Ναί, εἶδες; τὸ δυστύ-
χημα ἦτο τόσο φανερόν, ὥστε εἰς τὴν ἀρχὴν
καίεναι δὲ ἐννοεῖται νὰ τὸ πιστεύσῃ.

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου, Ἀγνα-
μὲς τῆς Θελήσεως, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γρά-
ψῃς συχνά. ἔκμας πολὺ καλὰ ποῦ ἔπαισε;
πλέον νὰ διαβάσῃς βιβλία ἀκατάλληλα διὰ
τὴν ἡλικίαν σου, τὰ ὅποια, καθὼς εἴπαμεν,
βλάπτουν. Ναί, καὶ ἀγγλικὴς μεταφράσεως
διαγωνισμοὶ θὰ γίνῃ. Ὅσον διὰ τὸν ὅρον,
περὶ τοῦ ὅπου μ' ἐρωτᾷς, νομίζω ὅτι λέγει-
ται «ὕπο σπέρκυσιν». Πῶς τὸ λέγουν κοινῶς
οἱ ζωγράφοι; δὲν ξέρω.

Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάσμα καὶ
τὰς ἐνέργειάς, Ἡρώ τοῦ Ἀθῖνον. Δὲν ἐννοῶ
ὅμως τί ὀδηγίαι ζητεῖς διὰ τὸν Σύνλογον.
Νά, δὲν μαζεύητε μερικὰ καλὰ παιδιὰ καὶ θὰ
ἐργάζεσθαι, βοηθούμενοι ἀμοιβαίως, πρὸς δι-
δασιν τοῦ περιοδικοῦ μας εἰς τὴν πόλιν σας
καὶ ἄλλοι. Χαίρετίσματα εἰς τὸν νέον φίλον.

Ἀνδρόθεος, τὰποτελέσματα τοῦ Διαγωνι-
σμοῦ τῶν Ἀδύων θὰ δημοσιευθῶν μετὰ τέσ-
σaras μῆνας καὶ τότε μόνον θὰ ἴδῃς κατὰ
πόσον αἱ λύσεις σου εἶνε ὀρθαί. Δὲν εἶδες
εἰς τὸν Ὀδηγόν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφ. Η')
ὅτι αἱ προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν δημοσιεύ-
ονται ἐπὶ πληρωῇ;

Ὅσον περὶ ὁ καὶρός, τόσοι περισσότεροι
μάγαπᾷ ἡ Ἐξέλιξη Βοσκοπούλα καὶ βλέπει
λέγει, ὅτι «δὲν δύναται πλέον νὰ ζῇ χωρὶς
νὰ εἶνε συνδρομητριά μου. Διὰ τοῦτο δὲν θὰ
περάσῃ ἔτος χωρὶς νὰ με λαμβάνῃ.»
Φίλη μου Δ. Ε., ἄλλῃ εἶνε ἡ Ἀπελευθε-

ρωθεῖσα Μακεδονία ποῦ εἶδες εἰς τὸν Γ' Ἑ-
παίνον τῶν Δευκῶν Λέξεων. Σὺ εἶσαι Ἑλευ-
θερωθεῖσα Μακεδονία καὶ αὐτὸ τὸ ψευδών-
υμον νὰ μεταχειρίζεσαι.

Μεγάλῃ Καρδίᾳ, λοιπόν! αὐτὸ σοῦ ἐδίδ-
λεξα. Σάρεσι; Γράφε μου... Κερί ἔχω πάν-
τα τόπος μοῦ λείπει καμμία φορὰ.

Ὁραίος ἐπιστολὰς διὰ τὸν θάνατον τοῦ
Βασιλέως μας ποῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἔδω-
μάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ἀρμόγιος Σωφροδέτις,
Ὀνειρωδὲς Βάλς (τὰ ζητηθέντα ἐστάλησαν),
Φιλόπατρις Καρδιά, Ἑθνικὴ Παλιγγενεσία
καὶ Ἐξορίστος Ἀθῖς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ὁ Βασιλεὺς πέθανε» τῆς
Ρεζεντᾶς. — «Οἱ ἀγωνιστοὶ ἦρωες» τῆς Μου-
μουλίας. — «Ἀνοιξίς» τῆς Σημίας τοῦ Ἀ-
βέρωφ. — Διάφορα τοῦ Φάνο. — «Κωμῶδιον»
τοῦ Ρόδου Μοσχοβόλημα. — «Μενεξεδες» καὶ
«Πρόσφυγες» τῆς Ἀννίμης τῆς Θελήσεως. —
«Ἀναμνήσεις» τῆς Υἱῆς Στοιγῆς. — Ἱστο-
ρικὰ Ἀνέκδοτα καὶ ἄλλα μικρὰ διάφορα δια-
φόρων.

Ἀπορρίπτονται: — «Ὁ θάνατος τοῦ Γε-
ωργίου» (ἔχεται στίχοι). — «Ἀνοιξιάτικο
Ἀεράκι» (ἐκτενές). — «Μὴ με λησμονεῖς» (ἀκα-
τάλληλον θέμα.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται.
ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωματος φρ. 1,
τὰ ἐγκρίνομενα

σήμερον διορθώνω τὸ λάθος καὶ σ' εὐχαριστῶ
ποῦ μοῦ τὸ ὑπέδειξες.) Μεγαλόφρονα Κων-
σταντῖνον (τὸ Ὑποφύλιον τὸ γράφει καθένας
μὲ τὸ χεράκι του· δὲν ἔχω τυπωμένα.) Λυδία
Λίδον (τὰρχικὰ τῆς εἰμπορεῖς νὰ τῆς τὰ ζητή-
σης διὰ Μ. Ἀγγελίας.) Σημαία τοῦ Ἀβέ-
ρωφ (διὰτὶ νὰ πέσουν· φθάνει νὰ γίνουν ἑλλη-
νικοὶ μὴ λησμονῆς ὅτι τὸ Κράτος μας εἶνε ἀνε-
ξίθροσκον.) Ναυτάκι τῆς Ποιγνίπου (εἴθε !)
Μπουμπουλίαν (χάμνεις πολὺ καλὰ.) Ἀστέ-
ρα τῆς Ἐλευθερίας (περιμένω καὶ τὰ ἐκτενέ-
στερα.) Κυπρίαν Δεσφωτίδα (ἔστειλα.) Ἀπε-
λευθερωθεῖσαν Ἑλλάδα (ἔστειλα.) Φίλερον
Χελιδόνα (ἔστειλα) ἀσπάζομαι καὶ τὸν ἀδελ-
φόν σου.) Δαφνοστεφῆ Ὀλυμπιονίκην (ἔχει
καλῶς.) Μικρὸ Χελιδόνάκι (λοιπὸν σε περι-
μένω.) Γενναῖοψυχον Στρατιλάτην (ἔστειλα.)
Ρεζεντιάν, Ἀγγελοῦδι, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20ῃν
Μαγρίτου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

135ος Διαγωνισμὸς
Δύσεων Δεκεμβρίου—Μαγρίτου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12ης Μαΐου)

174. Δεξιόγραφος

Κοντὰ εἰς ἓνα γράμμα
Ἐν ὄργανον σιμώνει
Καὶ δένδρον ἐν τῷ ἄμᾳ
Ὡρατον ξεφυτρώνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυροφόρου Κανάρη

175. Μεταγραμματισμὸς

Εἶνε νησί ὀνομαστό,
Ἐὰν δὲν τὸ πειράξῃς.
Δουλοῦδι γίνεται ἠγαστό,
Τὸ τέλος του ἂν ἀλλάξῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ρόδου Μοσχοβόλημα

176. Τονόγραφος

Ὅπως ἔχω ἂν γράψῃς,
Εἶμαι ρημά τι κοινόν,
Ἐὰν μὲ ὀφυντοῖσιν,
Εἶμαι μία ἐκ τῶν τριῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπελευθερωθείσης Ἑλλάδος

177. Γωνία μετὰ Πυραμίδος

+ * * * * * = Ἀρχαῖος χάρτης.
+ * * * * * = Κοσκινίζει.
+ * * * * * = Ἑθνικὸς εὐεργέτης.
+ * * * * * = Πτηνόν.
+ * * * * * = Ἀρχαῖος ληστής.
+ * * * * * = Ἰδότης τοῦ Θεοῦ.
+ * * * * * = Νῆσος τ. Εὐρώπης.

Ἡ βάσις τῆς πυραμίδος εἶνε ἵππος μυθολο-
γικός, ἔπειτα χώρα τῆς Μ. Ἀσίας, ἄγριον
ζῷον καὶ σύμφωνον. Ἡ δὲ κάθετος αὐτῆς περ-
μαίνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροδοπαίου Ἑλληνόπαϊδος

178. Ἐπιγραφὴ.

Θ Α Σ Α Σ Δ Ε
Ο Π Ο Λ Ο Ι Ε
Ρ Α Σ Μ Φ Κ Τ
Α Ν Τ Ο Θ Η Ι

Νὰ καὶ μιὰ Ἐπιγραφὴ.

Εὐκόλα θὰ διαδοσθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ρήγα.

179. Φύρδην Μίγδην.

Ἡ ἀσιπλάθις νεῖε τηπνοτράτε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συμβόλου τοῦ Χριστιανισμοῦ.

180. Ἑλληποσύμφωνον.

α—αα—οοι—ωαι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυγμαλῶνος.

181. Τριπλὴ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέ-
ξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν δηλητήριον, τὰ
δεύτερα γράμματα λίμνην τῆς Εὐρώπης καὶ
τὰ τρίτα τροφὴν ζώων :

1, Χλοερὸς τόπος· ἐν ἐρήμῳ· 2, Ἀρχαῖος
γλύπτης· 3, Θεὸς Ρωμαῖος· 4, Πατὴρ ἱστο-
ρικοῦ· 5, Πτηνὸν κατοικίδιον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐν Τούτῳ Νικη

182. Γεῖφος

	I	I	I	νης	νης	νης	νης
οὐ	ἔτ'			νης	νης	νης	νης
	I	I		νης	νης	νης	νης
				νης	νης	νης	νης

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χίος Ἀνέστη

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 52

533. Οὐράλια (οὐρά, Λεῖα.)—534. Μυσία
(μῦ, σι, α.)—535. Πίνδαρος—Μίνδαρος.—
536. Αὐλός—Παῦλος.

537.Α	Δ	ΛΗΣ	538.	Ρ	Ι	Γ	Α
Ρ	Ι	ΦΕ		Ι	Δ	Α	Σ
Α	Ρ	Γ	Ο	Σ	Τ	Ο	Ι
Ο	Ι	Ο	Ν		Γ	Α	Α
Φ	Ι	Τ	Ε	Φ	Α		
Μ	Ε	Λ	Η	Σ	Ν	Η	Σ

539. Ὅποιος δὲν θέλει νὰ ζυμώσῃ πέντε ἡ-
μέρες κοσκινίζει. [Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας
ἀριστερῶθεν, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω καὶ
ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἐναλλάξ.]—540. Οἱ
μῆνες εἶνε δώδεκα. (Εἰμὴν—ἔς τῆς—ἔδω δέκα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5
μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ
κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάττωτος ὅρος 15
λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρό-
νται ὥς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος,
ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ
ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἑξὶς
λέξεις ἀπλᾶς.—Αἱ μὴ συνοδεύονται ὑπὸ τοῦ ἀντι-
τίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

Ἑλληνοπούλα καὶ Ἑλληνοπούλες!

Ἄν εἴθε Ἑλληνες γνήσιοι, ψηφίσατε
τὰ κάτωθι συγγενῇ πλέον ψευδώνυμα καὶ σὰς
ὑποσχόμεθα βράβειον ἐκλογέως.

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ ΔΟΞΑ ΑΝΑΓΕΝΝΗΘΕΙΣΑ ΕΛΛΑΣ

Ἀλθθαια, Μικρὰ Ἀριστοκρατία, πῶς ἐθύ-
μωσε· γὰρ τὴν... ψυχρολουσίαν;
Ἀφελὴς Ξανθοῦλα. (ΙΓ', 125)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΟΛΥΜΠΙΑ»

Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Συλλόγου «Ὀλύμπια»
λαχεῖον τιμώμενον δρ. 0,40. Ἐκ τῶν
150 ἀριθμῶν θὰ κερδίσουν πέντε (5) τὰ ἑξῆς:
Ὁ 1ος ἐτήσιον συνδρομὴν τῆς «Διαπλάσεως».
Ὁ 2ος ἐξάμηνον. Ὁ 3ος τὸ μὲν ἄξιον δρ.
3,50. Ὁ 4ος τριμηνον συνδρομὴν. Ὁ 5ος
τὸ μὲν ἄξιον δρ. 1.

Διευθυνσις: Πυγμαλῶνα, Πύργον.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ»

Κατὰ λάθος ἐγράφη ὡς σύμβουλος Ναυτὴς
τοῦ Αἰγαίου ἀντὶ Ἑλληνικοῦ Στόλου

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΑΗΤΤΗΤΟΝ ΕΥΖΩΝΟΝ, Χαλκίδα.

Ὑποψιφιστὴς πατριωτικῶτος ψευδώνυ-
μου σου ἐχαιρετίσθη ἐνδοκίμως παντοῦ.

Ἀγνωστος Χ.

ΑΗΤΤΗΤΟΝ ΕΥΖΩΝΟΝ, Χαλκίδα.

Ὑποψιφιστὴς ψευδώνυμου σου, ἐκπροσω-
ποῦντος σήμερον ὄνειρα ὀλοκλήρου Ἑλληνι-
σμοῦ, ἐνεποιήσαν ὀβελαν ἐνθουσιασμοῦ.

Βαρώνος Δελαπεινάου, Κόμησσα Κατιῖ.

ΑΝΑΣΤΗΘΕΙΣΑ ΗΠΕΙΡΟΣ

ΑΗΤΤΙ ΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ

Στὴ γαλάζια μας σημαία μαζευθῆτε καὶ ὁμοσπῆτε
Πῶς τὰ ψευδώνυμα αὐτὰ ἀπὸ καρδίας θάσπριστε.

Ἀγνωστος Χ. Κατσαρὸ Σκυλάκι, Ξανθὸ
Διαβολάκι, Κόμησσα Κατιῖ, Βαρώνος Δε-
λαπεινάου, Βασιλοπούλα τοῦ Μισιρᾶ. (ΙΓ' 129)

Ψηφίσατε τοὺς ὑπὸ τοῦ «Θριάμβου»
ὑποστηριζομένους.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΡΔΙΑ ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΣ ΕΛΛΑΣ

Δέχομαι γραμματόσημα νήσων Αἰγαίου καὶ
δὴ Σάμου, Μιτυλήνης, Κρήτης, Χίου,
Ρόδου. Στέλλω ἀντ' αὐτῶν καρτ-ποστάλ καὶ
δὴ πολέμου.—Δημήτριος Λέρτας, Χαλκίς.

Ἐπιθυμῶ ἀλληλογρ. μὲ Τουκνίδα.—Πυγοῦ ἀμπίς.

Meine Adresse, Μελαγχολικὴ Ὀνειρο-
πόλος, ist: Pericles Coulouthros,
Wien 2., Untere Augartenstrasse 40.
Welche ist Ihre geraue Adresse?

Nelke. (ΙΓ', 133)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 14 ΚΑΙ 15 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὰς σελίδας 129 καὶ 137]

ΑΘΗΝΩΝ: Δ. Γεωργιάτος, Δημ. Ε. Φινόπου-
λος, Μυροῖνη Ἀμπελοορόβη, Μαρία Λάμπρου,
Ἐνδοξος Ἀκρόπολις, Ἐμ. Φλωράκης, Ἀτρώμη-
τος Σωφραξέττα, Ἐνας χωρὶς ὄνομα καὶ χωρὶς
πόλιν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ζεφυρίτις.
ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Γεώργ. Ι. Παπαδόπουλος (14,15)
ΑΡΓΟΥΣ: Νικ. Μασουρίδης, Ἀθ. Παναγιω-
τόπουλος.

ΒΟΛΟΥ: Κυρ. Κ. Παπαδόπουλος, Ἐνθουσιώ-
δης Ἑλλην (14,15), Γεώργ. Α. Χαλμαδόπουλος
(14,15).

ΚΑΤΥΝΘΟΥ: Στεφ. Ι. Παπαδάτος, Λούλα Ι.
Παπαδάτος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ναυαῖκα Ν. Μουσοῦρη, Σοφία
Βλάση, Ἀντιόπη Μποῖκου, Δομένικη Τ., Ἀνα-
ζωογονηθεῖς Ἑλληνισμός.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Πλάτων Β. Μεταξᾶς.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Κάλυξ Ρόδου (14,15), Νίτσα Π.
Γεωργοπούλου (14,15), Νικ. Βλ. Κόλλιας, Γεώργ.
Βλ. Πυρραῖος, Ἐνας χωρὶς ὑπογραφήν, Γεώργ.
Κ. Σούτσος.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Θεοδ. Α. Πετροντζῆς, Θεοφ.
Κ. Οικονόμου, Μαργαρίτη Εὐστ. Χαχῆ, Κων-
σταντῖνα Κ. Πετροντζῆ.

ΚΩΝΙΝΟΛΕΩΣ: Ἀσπὴρ τῆς Ἐλευθερίας, Ἡ-
μιολία.

ΛΑΡΝΑΚΟΣ: Βουνὸ τῆς Μανωλιάσας (13).
ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸν Ναυτοπούλου (14,15).
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Μαρία Μαργίδου.

ΠΑΜΟΥ: Νέος Λογοθέτης.

ΣΜΥΡΝΗΣ: Ζηλωτὴς τοῦ Δημοσθένους, Εὐάγ.
Τσαμόπουλος, Γεώργ. Τσαμόπουλος.

ΣΥΡΟΥ: Ἰωάν. Ἐμμ. Πασσάς (14,15).

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Νίκος Α. Καραγιάννης.

ΥΔΡΑΣ: Νίνα Ἀν. Καρδοῦλη, Νικ. Π. Βα-
σιλείου.

ΦΙΛΙΠΤΡΩΝ: Κωνστ. Ι. Παπαγεωργίου.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἀρτεμῖς Μ. Καραῖα, Νικ. Α.
Καθενιώτης, Λούλα Σ. Μάλλιν, Μεγαλόφρων
Κωνσταντῖνος, Μαρία Ζ. Ζαχαροπούλου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐσθόντων ὁρθεὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα
ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐκλογέθησαν
αἱ ἑξῆς δύο: ΜΑΓΓΑΛΑΝΗΝ ΕΥΣΤΑΘ. ΧΑΧΗ
ἐν Κυπριασίᾳ καὶ ΛΟΥΛΑ Ι. ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ἐν Ζακύνθῳ αἱ ὁποῖαι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς
μῆνας ἐκαστὴ ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου.

Πλεονάζουν δραχ. 0,90 διὰ τὸν προσεχῆ διαγω-
νισμόν.

Οἱ ἀποστέλλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν
δὲν ἀναφέρονται, οὐτε οἱ ἀποστέλλαντες πεντά-
λεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὀθω-
μανικὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ μετ' 5 λεπτὰ ὥστε
διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 πα-
ράδων.)